

Tak jsme s ohaříkama osaměli.

Páč Brtník musel chudera hned po Vánočkách do prasé. Ale i tak jsme si s ohaříkama dopřáli několik mnoho hodin na čerstvém vzduchu. Udělalo se krásný počasí, byla úplně vymetená obloha. Ráno byla pochopitelně dlouhá courací procházka, když si to můžeme dovolit, tak proč toho nevyužít. A po obědě (na kterej jsem úplně zapomněla ☹) jsme si vyšli jen tak do polí. A strávili tam to odpoledne téměř celý.

A strávili jsme ho tam velmi příjemně. A společně ☹. Ponejprv pochopitelně dostal každej to, co má po cestě nejdůležitější - Tali průzkum rákosí a Rumíček nějaký to prolezání u sámšky. Tentokrát se tam vzhledem k době vánoční, nevystykovalo publikum, fšící asi ještě mají doma zásoby a tak jsem musela jásat já za ty ostatní, co se nedostavili ☹. Proti nám šel jen jeden pár, kdy mužská část peskovala tu ženskou část jak malý dítě a tvářil se u toho tak, že jsem měla sto chutí mu něco říct. Protože ona paní byla velmi schlíplá a tak tiše se choulila do sebe. Možná vás taky napadne to, co mě, protože to z toho úplně čišelo. Já vím, že do toho nevidím, ale..... myslím, že jsem se moc nesešla. A kdybych mohla, tak seknu jednu rychlou tomu usurpátorovi. No nic, to jen tak, že se mi ten obrázek vryl do paměti. Tož jsme jen tak prošli kolem a zamířili k Boromejkám. Tali zase předvedla svý prastarý tanečky s hýkáním a velkou nechotou jít u nohy. Grrr. Tohodle se už asi nikdy nezboví, občas to vypluje na povrch. Teď měla extra smůlu, protože jsem si den předtím, když jsme tam šli s Rumíčkem všimla, že nějaký prase přímo před klášterem a před kostelem..... nechalo svou nevábnou vizitku ☹. Takže to jsme si to pochodování u nohy tentokrát trochu prodloužili ☹.

Budiž jí ale přiznáno k dobru, že posléze nepádila v dál, jen šla rychlým krokem. Zůstali jsme s Rumíčkem stát a já byla zvědavá, kam až si jako dokráčí. Kdy jí dojde, že jde sama. Trochu to trvalo, ale pak páááádila zpátky za náma. Civilizovaně se přešlo na druhou stranu, kde je zarostlý prostor a tam si to šli oba prošmejdit. Asi v prostředku nás došla rodina s dětmi a tatínek byl z ohaříků unesen. Hlavně z Rumouška. Neb sami prý kdysi vižlu měli. I je pochválil, jak jsou poslušný. (háháháááá, to nezná madam Flekatou :D). Na začátku polí nebylo tentokrát žádný balonkovaní, měla jsem pro ně připravenýho něco jinýho.

Když jsme zašli do stařiny, vytáhla jsem plnicí balonky od Psíziška a udělala jsem ohaříkům nějaký to hledání. Zatímco Rumíček byl nadšen, Tali to tak úplně neměla. Radši by si šmejdila po svým. A tak jsme to halt vzali jako práci, když už to nechtěla mít jako zábavu. Posléze ona zvolila variantu - najdu, nejim, nesu a mizim ☹ Tak to se taky nejevilo jako ideální, tak jsem jí balonek sebrala a nechala jí být. Ať si dělá "co chce". Pod dozorem

pochopitelně. My si chvíli s Rumíčkem blbli s balonkem a pak jsme se v tichosti zdejchli, když si šmejdila na kraji vysoký trávy a počítala myši. Kryla jsem nás křovím, ale měla jsem možnost vidět ji, že i přes to křoví si nás monitoruje. Stála vždycky chvíli a čučela na nás, ešivá vydám nějakéj povel. A já nic. Došli jsme s Rumíčkem až do aleje a tam se schovali pořádně za křoví. Pak se tam kdosi zjevil a já nechtěla, aby se tý potrhlíce leknul, tak jsem pískla. Vypálila jako blesk a coby tank to rvala rovnou šípkovým trnám za náma. Ne, nemohla to oběhnout po cestě. Ne, že bych nebyla ráda za to, že to bere přímou čárou, to ne. Naopak, protože ona právě spíš má sklon dělat si oblouček, aby si to prodloužila, ale teď to rvala tak nepřístupným terénem, že mi bylo jasné, že zas bude jak trnová koruna.

Velevychválila jsem ji, pochopitelně a sešli jsme z aleje dál do polí. Byla za hodnou a tak měla možnost víc si poletovat. Bavilo jí to natolik, že se jen letmo přiřítila přivítat strakáče Bedřicha, který kolem procházel a dál si ho nevšímala. Popřáli jsme s jeho páníčkem šťastnej nověj rok a šli každý na jinou stranu. Na Tali bylo vidět, že krom základní poslušnosti, nemá na nic jinýho kapacitu, tak jsem ani nezkoušela jít k příkopu a tam se nějak posunout v tom apertu přes něj. Jen jsme tak prošli a vydali se tou uzoulinkou stezičkou, kterou už teď moc nechodíme. Došli jsme až dolů, kde je trochu močál a hodně vysoká rákosovitá tráva. A bylo tam hodně stop od prasátek. Ahááá, takže to taky stop a bereme to na levou ruku směrem ta hlavní cesta.

Tali nadšená, že jdeme všichni společně tím nejzarostlejším úsekem. A musím ji pochválit, že i dbala pokynůch. Když jsme vyšli na cestu, dali jsme si nejdřív troošánek pobíháního a neb zahráli jsme si na babu. Kdo byl bába, je jasné □ . Pak jsem oba usadila na cestu, vzala obřadně plnicí balonky a zasunula do nich žužlopásky, který jsem jim vzala s sebou. To už bylo natěšení na hledání i u Tali. Až jí zadnice nedočkavě nadsakovala nad zemí. Zašla jsem zpátky do vysoký trávy, schovala jim balonky, vrátila se k nim, cvičákově se zařadila po jejich straně, v tichosti nějakou dobu postála a až pak je propustila. Pink a oba vypálili. Hledali jak divý a pak jsem viděla, jak si každej lehnul se svým žužlopáskem a dával si do nosu. Zašla jsem vyzvednout balonky a díky takhle vzniklý mezeře mohla vyřídit jeden nutnej telefon s Ričrdem. Nebyl dlouhej, páč ani jeden z ohaříků se s tím pochopitelně necrcá. A pak bylo nutno se pohnout dál. Na konci tohotole úseku s nima vždy - když se oba chovají příčetně - tedy oba, he-ehmm, Rumíček se chová příčetně vždy □ - zajdu do stařiny mezi křoviska a popracujeme tam. Ale chodí se tam společně a se svolením. Ne jako dneska, že tam vtrhne horda tatarůch. Tak jsem to milým tatarům obratem zarazila a trvala si na svém.

Tak jsme s ohaříkama osaměli.

A až když jsme kus cesty ušli společně, mohli si jít samostatně. Ale..... se cvičením. Ať se jen tak nelajdaj.

Na myší louce bylo nejdřív velkovolno, kdy si i Rumíček jen tak pobíhal a čmuchar a až poté přišel s tím, že spolu budeme něco kutit. Vytáhla jsem oba plnicí balonky a dali jsme si trochu aportovací práce podle pokynůch. Rozhodila jsem balonky do stran a běhal pro ně v tom pořadí, jak jsem určila. A já při tom monitorovala Taliprtku. Ta se stále věnovala sčítání hlodavců a tak jsme měli spoustu prostoru s Rumíčkem. Dali jsme si slalomování, vybíhání do stran - ale tam se mu dneska moc nechtělo se úplně vzdalovat, a nedivím se mu, noženky už toho mají za ty svátky naběhanýho dost, a ještě nějaký ty blbinky. A to i s balonkem, který jsem mu vždycky naplnila a schovala do trávy.

Pak jsem si ale už zavolala i Taliprtku a to hledání balonku v trávě si dali společně. Posledním hledáním bylo hledání balonku s žužlopáskem. A to bylo pochopitelně to nejlepší, to je jasný. Když si takhle užili, došlo i na tužení se na poli poslušnostním, kdy jsem si je prostřídala a pak jsme si trénovali posazování se na dálku na hvízdnutí. Bohužel jsem se tady musela vrátit skoro na začátek - tedy na krátkou vzdálenost, protože Tali do toho před časem hodila vidle. Ale neva, tak prostě začneme od začátku. Sedali oba moc hezky a bylo za co je chválit. A evidentně to zaujalo pána z manželského páru, který se tam vydal na procházku. Když je pochválil ptal se, zda si je cvičím sama a když jsem přikývla, pochválil i mne ☐ a tedy i Brtníka, neb ten se taky tuží. A chvíli jsme se zapovídali, zatímco jeho žena telefonovala.

Byl nadšen z Tali ladných pohybů. A oprávněně teda, protože ona má ten pohyb opravdu ladný a nádherný. A to i když se pohybuje v hlubokém oraništi! Což je co říct. Řekl mi pak, že jemu se víc líbí její nezávislost a svoboda, než to, jak je Rumíček se mnou. Tak jsem se tak vzpomínkově usmála a řekla mu, že tahle nezávislost by se mu možná tolik nelíbila v momentě, kdy je mu těžko a nezávislej jedinejc je v kšá. Že v ten moment by zcela jistě uvítal toho, kdo stojí při něm a vnímá, jak mu je. Zamyslel se. A po chvílce pravil "No jo" a zadíval se na Rumouška. Na toho zrzatýho skřítka líbeznivýho, kterej moc dobře ví jak duši pofoukat. Ale tak každej to máme jinak, třebas by mu to vyhovovalo i tak. Pak jsme si ještě chvíli povídali, popřáli si hodně štěstí a zdraví do novýho roku a oni s paní pokračovali dál.

My ještě nějakou dobu zůstali a společně si blbli jen tak na tý louce. Pak se Tali začuchala a

Tak jsme s ohaříkama osaměli.

my šli s Rumíčkem už směr domov. A netrvalo to ani nějak dlouho, a doběhla nás rozjetá flekatá lokomotiva. Vzala jsem si je oba k sobě, protože v ohradách byli koníci a propustila je až za ohradama. To si ještě pošmejdili na posledním travnatým plácku a už jsme z polí vyšli ven. Hned u prvních domků mě Taliprtka dost naštvála, protože vyváděla u plotu, kde vyběhla kočka na strom. Tak to jako ne, kamarádko, tohle dělat nebudeš!!!! Vyrobita jsem z ní tím pádem zaražený prdy ☹ . Který ovšem posléze už velmi dobře reagovaly v situaci, kdy proti nám šla jiná místní a velmi odvážná kočenska. Je to boží kočka, nebojí se a vyloženě by šla do kontaktu. Takže ji používáme jako trenážér ☹ . Tali poslechla, neopustila chodník a jen fascinovaně čučela. Napjatá jak struna (guma u spodárů by proti tomu byla prověšená ☹) . Ale poslechla. Kočička pak zalezla pod auto a Tali si automaticky šla pro odměnu. Taky si jí zasloužila ale.

Došli jsme dom a na nás s Rumouškem ještě čekala návštěva veterináře. Protože čip, že jo. Nebylo to o tom, že bych se na to vykašlala, věděla jsem o tom každé den, ale furt jsem to odsouvala, nechtělo se mi do toho. Jak kdyby každé ušetřené den k dobru, by k něčemu mohl být ☹ ☹ . No ale teď už halt..... Takže Tali domů a my zpátky ke kostelíčku. V čekárně už byli dva další pesani. Jeden taky čipčekatel a jedna prastará psí feňule. Ešus jí zbožňoval. Pegince je v současnosti čtrnáct let a šla si pro očkování a léky. Ale i tak jsme tam s Rumíčkem strávili hodinu. Bylo mu to už moc dlouhý a chtěl spinkat, tak si trochek zpíval. Taky proto, že se nemohl kámošit s tou Peginkou, že jo. Páč ona sice byla ráda, že jí vyznal úctu, ale pak mu dala jasně najevo, že stačí. A jeho to dojmulo ☹ ☹ . V ordinaci pak už nebyl dojmutej, to byl protestovací. To jako, že nechce bejt vošetřovanéj. Ale když pak pan dochtor přistoupil k samotný prohlídce a výkonu, byl vzorovanéj.

V čekárně pak na nás i překvapení čekalo. Páč tam byl páník a Taliprtka. Tooo bylo vítáního! Společně jsme pak došli domů, kde mu Tali důkladně prozkoumala krk, kam mu ten čip zapíchli. A protože jsme toho měli všichni tři dost, svalili jsme se. Oni do pelíšků a já večer na gaučik k tydlevízi.